

Sygn. akt I KO 93/22

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w sprawie z zażalenia **T. J.** na postanowienie asesora Prokuratury Rejonowej w Wągrowcu, delegowanego do Prokuratury Rejonowej Poznań – Nowe Miasto w Poznaniu, z dnia 21 stycznia 2022 r., sygn. akt [...]

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 28 października 2022 r.

wniosku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 10 sierpnia 2022 r., sygn. akt VI Kp 484/22, o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

przekazać powyższą sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gorzowie Wielkopolskim.

UZASADNIENIE

T. J. złożył zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa m.in. przez K. O. - sędzię Sądu Rejonowego Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, które – zdaniem zawiadamiającego - miało polegać na umyślnym uniemożliwianiu mu kontaktów z dziećmi i utrudnianiu spraw dotyczących tej kwestii (sygnatura akt IV Nsm 1012/21/2), a nadto ignorowaniu rażąco naganego zachowania matki dzieci (k. 2,14).

Postanowieniem z dnia 21 stycznia 2022 r., sygn. akt [...], asesor Prokuratury Rejonowej w Wągrowcu, delegowany do Prokuratury Rejonowej Poznań – Nowe Miasto w Poznaniu, odmówił wszczęcia śledztwa m.in. w sprawie niedopełnienia obowiązków lub przekroczenia uprawnień w bliżej nieustalonym

czasie, jednak nie później niż do dnia 15 listopada 2021 roku w Poznaniu, przez funkcjonariusza publicznego sędziego Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu K. O. w postępowaniu toczącym się „za sygnaturą IV Nsm 1012/21/2”, czym działano na szkodę interesu prywatnego T. J., tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.).

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone zażaleniem przez T. J.

Postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2022 r., sygn. akt VI Kp 484/22, Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, właściwy do rozpoznania ww. zażalenia, na podstawie art. 37 k.p.k., zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie tej sprawy do rozstrzygnięcia innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości.

W uzasadnieniu swego wystąpienia Sąd Rejonowy wskazał m.in., że przekazanie ww. sprawy ze względu na dobro sprawiedliwości jest celowe z uwagi na fakt, że skarżący upatruje realizacji znamion przestępstwa w zachowaniu K. O. – sędziego Wydziału [...] Rodzinnego i Nieletnich Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu. Z uwagi na długi staż pracy jest ona osobą powszechnie znaną, pozostającą w relacjach towarzyskich nie tylko z większością sędziów organu wnioskującego, ale nadto utrzymującą znajomość z sędziami innych sądów, w tym również z sędziami Sądu Okręgowego w Poznaniu.

W ocenie sądu wnioskującego, istnienie koneksji służbowych i towarzyskich łączących ww. sędzię z innymi sędziami orzekającymi w Sądzie Rejonowym Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu uzasadnia przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi, spoza okręgu poznańskiego, w którym osoba sędziego K. O. nie będzie znana. Takie rozwiązanie pozwoliłoby bowiem wykluczyć mogące się pojawić, w opisanych wyżej okolicznościach, poczucie braku bezstronności sądu orzekającego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu zasługiwał na uwzględnienie.

Nie ulega wątpliwości, że konfiguracja osobisto - zawodowych powiązań sędzi, której dotyczyło złożone przez T. J. zawiadomienie o przestępstwie, z sądem

miejscowo właściwym, wymaga, by - ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości - sprawę rozpoznał inny równorzędny sąd i to położony poza obszarem właściwości Sądu Apelacyjnego w Poznaniu. Tylko takie posunięcie jest w stanie zagwarantować przeprowadzenie postępowania w sposób wolny od podejrzeń co do braku bezstronności sędziów orzekających w sprawie, które to podejrzania mogłaby wywołać już sama tylko świadomość istnienia wskazanych wyżej powiązań. Jest ono również niezbędne do wywołania u zewnętrznych obserwatorów procesu przekonania, że wymiar sprawiedliwości realizuje swoje konstytucyjne funkcje w sposób prawidłowy i w pełni niezawisły (por. postanowienie SN z dnia 14 lipca 2010 r., sygn. akt V KO 66/10). Pamiętać bowiem należy, że pod pojęciem „dobro wymiaru sprawiedliwości”, użytym na gruncie przepisu art. 37 k.p.k., trzeba także rozumieć potrzebę ukształtowania w opinii społecznej przekonania o obiektywnym działaniu sądów i ich bezstronności w rozpoznaniu każdej, choćby incydentalnej, sprawy.

Uwzględniając powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[as]